I

Bobbi a ja sme sa s Melissou zoznámili v meste počas noci poézie, kde sme spolu vystupovali. Melissa nás vonku odfotila, Bobbi, ako fajčí, a mňa, ako si rozpačito držím pravou rukou ľavé zápästie, akoby som sa bála, že sa oddelí a utečie. Melissa mala veľký profesionálny aparát a v špeciálnom puzdre nosila rôzne objektívy. Fotografovala a zároveň rozprávala a fajčila. Hovorila o našom prednese a my zase o jej dielach, ktoré sme poznali z internetu. Bar zatvárali o polnoci. Vtedy už začínalo pršať a Melissa nás pozvala k sebe na pohárik.

Usadili sme sa na zadné sedadlá taxíka a zapli si pásy. Bobbi sedela medzi nami, s tvárou otočenou k Melisse, takže som jej pozerala na zátylok a chutné uško. Melissa nasmerovala šoféra do Monkstownu a ja som upriamila pohľad von oknom. Z rádia zaznel hlas a oznamoval: popové... klasiky... osemdesiatych rokov. Nasledovala zvučka. Bola som vo vytržení, nedočkavá navštíviť cudzí dom, a cestou som si pripravovala komplimenty a zodpovedajúce výrazy tváre, aby som nimi zapôsobila.

Bol to tehlový dvojdom, pred ktorým rástol platan. V žiare pouličnej lampy vyzerali jeho listy oranžové a umelé. Túžila som nazrieť do príbytkov cudzích ľudí, najmä ak boli tak trochu slávni ako Melissa. Rozhodla som sa, že si zapamätám každý detail, aby som ich mohla opísať svojim priateľom, a Bobbi mi dala za pravdu.

Keď nás Melissa pustila dnu, z chodby k nám pribehol malý ryšavý kokeršpaniel a začal na nás štekať. Vo vstup-

nej hale s rozsvietenými lustrami bolo teplo. Vedľa dverí stál nízky stolík, na ktorý niekto vyložil hromadu drobných, kefu na vlasy a otvorený rúž. Nad schodiskom visela Modiglianiho reprodukcia *Ležiaci akt*.

Aký obrovský dom, pomyslela som si. Pre celú veľkú rodinu.

Máme návštevu, zakričala Melissa do chodby.

Keď nikto neprichádzal, nasledovali sme ju do kuchyne. Pamätám si misu z tmavého dreva plnú zrelého ovocia a zimnú záhradu. Boháči, zhodnotila som. Vtedy som často premýšľala nad majetnými ľuďmi. Pes nám funel pod nohami, ale Melissa to nekomentovala, takže aj my sme boli ticho.

Víno? spýtala sa. Biele alebo červené?

Naplnila obrovské baňaté poháre a usadili sme sa k nízkemu stolíku. Melissa chcela vedieť, ako sme sa dostali k poézii hovoreného slova. Práve sme ukončili tretí ročník na univerzite, ale vo dvojici sme vystupovali od strednej. Skúšky sme mali hotové. Bol koniec mája.

Melissa občas vzala zo stola fotoaparát a so sebaponižujúcim chichotom dodala, že je „vorkoholička". Zapálila si cigaretu a odklepla popol do nevkusného sklenéného popolníka. V dome nebolo cítiť tabak a ja som rozmýšľala, či vnútri fajčieva aj inokedy.

Mám tu nové kamarátky, oznámila.

Vo dverách do kuchyne sa objavil jej manžel. Zamával nám a pes začal štekať, kňučať a točiť sa dokola.

Toto je Frances, predstavila ma Melissa. A toto Bobbi. Píšu básne.

Z chladničky vzal fľašu piva a otvoril ju na kuchynskej linke.

Poď, sadni si k nám, vyzvala ho Melissa.

Ďakujem, rád by som, ale pred odletom si potrebujem trochu pospať.

Na stoličku vedľa neho vyskočil pes a on mechanicky načiahol ruku a pohladil ho po hlave. Opýtal sa Melissy, či mu dala žrať, a dostal zápornú odpoveď, že nie. Vzal psa do náručia a nechal ho olízať mu krk aj bradu. Povedal, že ho teda nakŕmi, a odišiel.

Nick ráno natáča v Cardiffe, vysvetlila Melissa.

Vedeli sme, že jej manžel je herec. Vídali sme ich na fotografiách z večierkov a tiež sme poznali ľudí, ktorých kamaráti sa s nimi stretávali. On mal nádhernú mužnú tvár a pôsobil dojmom, že by bez problémov jednou rukou zodvihol Melissu a druhou odrážal útoky votrelcov.

Je veľmi vysoký, podotkla Bobbi.

Melissa sa usmiala, akoby „vysoký" bol eufemizmus pre čosi iné, nie nevyhnutne lichotivé. Rozhovor plynul. Stručne sme prebrali politickú situáciu a katolícku cirkev. Melissa chcela vedieť, či chodíme do kostola, a my sme odvetili, že nie. Zdôverila sa nám, že náboženské obrady ako pohreby alebo svadby na ňu pôsobia „utešujúco, takmer ako sedatíva". Sála z nich ľudská spolupatričnosť. Pre neurotického individualistu je to celkom príjemné. Navyše som navštevovala cirkevnú školu, takže si ešte pamätám väčšinu modlitieb, dodala.

Tiež sme chodili do cirkevnej školy, povedala Bobbi. Bolo to dosť problematické.

Melissa nadvihla obočie. Prečo? vyzvedala.

Ja som lesba, vysvetlila Bobbi. A Frances je komunistka.

Ja si žiadnu modlitbu nepamätám, dodala som.

Dlho sme tam sedeli, rozprávali sa a popíjali. Spomínam si, že sme hovorili o poetke Patricii Lockwoodovej, ktorú sme obdivovali, aj o niečom, čo Bobbi pohŕdavo nazývala „feminizmus nerovných mzdových podmienok". Padala na mňa únava a bola som už trochu opitá. Na um mi neprichádzalo nič vtipné a nedarilo sa mi zatvárať tak, aby to odrážalo môj

zmysel pre humor. Tuším, že som sa smiala a často prikyvovala. Melissa nám prezradila, že pracuje na novej zbierke esejí. Bobbi tú predchádzajúcu čítala, ja nie.

Táto nie je veľmi dobrá, povedala Melissa. Počkaj, kým vyjde nová.

Približne o tretej ráno nás zaviedla do izby pre hostí a opakovala, ako je rada, že nás spoznala a že zostávame na noc. Keď sme si ľahli, zízala som na strop a cítila, že som úplne namol. Miestnosť sa krútila v rýchlych, na seba nadväzujúcich otáčkach. Len čo som si privykla na jednu, okamžite sa spustila ďalšia. Zisťovala som u Bobbi, či má rovnaký problém, ale odvetila, že nie.

Je úžasná, však? spýtala sa Bobbi. Melissa.

Je sympatická, odvetila som.

Z chodby k nám doliehali Melissine kroky, keď prechádzala z izby do izby. Potom zaštekal pes, ona niečo vykríkla a vzápätí zaznel hlas jej manžela. Ale to sme už zaspávali. Nepočuli sme ho odchádzať.

/

S Bobbi som sa zoznámila na strednej. Vtedy bola veľmi tvrdohlavá a často zostávala po škole pre zlé správanie, teda „marenie vyučovania", ako sa to oficiálne nazývalo. V šestnástich si dala prepichnúť nos a začala fajčiť. Nikto sa s ňou nekamarátil. Raz ju dokonca podmienečne vylúčili, pretože na stenu vedľa sadrového krucifixu napísala „skurvený patriarchát". Každý ju vtedy za to odpísal. Mysleli si, že sa predvádza. Dokonca aj ja som musela uznať, že vyučovanie bežalo hladšie, keď počas týždňa chýbala.

V sedemnástich sme sa povinne zúčastnili na charitatívnej tanečnej zábave v školskej aule, kde sa točila obitá diskoguľa a vrhala svetelné záblesky na strop a zatemnené okná. Bobbi

mala ľahké letné šaty a strapaté vlasy. Bola oslnivo príťažlivá, čo znamenalo, že všetci sa premáhali, aby na nej nenechali oči. Pochválila som jej šaty. Ona mi ponúkla za hlt vodky, ktorú popíjala z fľašky od kokakoly, a chcela zistiť, či zvyšné miestnosti v škole sú zamknuté. Skúsili sme kľučku na dverách k zadnému schodisku a tie sa otvorili. Lampy nesvietili a nikto okrem nás tam nebol. Cez drevenú podlahu k nám doliehala hudba ako zvonenie telefónu. Bobbi ma opäť ponúkla vodkou a vyzvedala, či sa mi páčia dievčatá. V jej prítomnosti som sa nemusela na nič hrať. Áno, odpovedala som na rovinu.

Keď som začala chodiť s Bobbi, nikoho som tým nezradila. Nemala som blízke kamarátky a obedy som trávila sama v školskej knižnici s hlavou v učebniciach. Ostatné dievčatá mi boli sympatické, dávala som im odpisovať svoje domáce úlohy, ale bola som sama a necítila som sa hodná ozajstného priateľstva. Urobila som si zoznam vecí, ktoré som potrebovala na sebe zlepšiť. Randením s Bobbi sa všetko zmenilo. Nikto si už odo mňa domáce úlohy nepýtal. Počas obeda sme sa ruka v ruke prechádzali po parkovisku a ľudia od nás pohoršene odvracali pohľady. Zdalo sa mi to vtipné a zistila som, že prvý raz v živote sa naozaj bavím.

Po vyučovaní sme ležali v jej izbe, počúvali hudbu a rozoberali, prečo sa máme rady. Boli to dlhé a živé rozhovory a zdali sa mi také dôležité, že niektoré časti som si večer potajomky zapisovala. Keď o mne hovorila Bobbi, akoby som sa prvýkrát videla v zrkadle. Aj do skutočných zrkadiel som sa odvtedy pozerala častejšie. Začala som sa zaujímať o svoju tvár a telo, čo som nikdy predtým nerobila. Kládla som Bobbi otázky typu: Mám nohy dlhé? Alebo krátke?

Na našom absolventskom večierku sme spolu recitovali. Niektorí rodičia plakali, ale naše spolužiačky len pozerali von

oknom alebo si čosi šepkali. O niekoľko mesiacov, takmer po ročnom vzťahu, sme sa s Bobbi rozišli.

/

Melissa o nás chcela napísať článok. V maile sa nás pýtala, či by sme mali záujem, a priložila pár záberov, ktoré odfotila pri bare, po našom poslednom vystúpení. Doma v súkromí som si jeden zo súborov stiahla a otvorila na celú obrazovku. Z fotografie na mňa svojimi šibalskými očami vykukla Bobbi, v pravej ruke držala cigaretu a druhou si naprávala kožušinovú štólu. Oproti nej som vyzerala znudene a nezaujímavo. Predstavovala som si svoje meno v časopise, ako bude vytlačené pätkovým písmom s hrubými ťahmi. Rozhodla som sa, že nabudúce sa posnažím urobiť na Melissu lepší dojem.

Len čo prišiel mail, zavolala mi Bobbi.

Videla si tie fotky? opýtala sa. Asi som sa do nej zamilovala.

V jednej ruke som držala telefón a druhou si na monitore priblížila Bobbinu tvár. Bol to kvalitný záber, no aj ten sa po chvíli zmenil na zhluk farebných pixelov.

Možno si sa len zamilovala do vlastnej tváre, podotkla som.

Nádherná tvár ešte neznamená, že človek je narcis.

Nechala som to tak. Ďalej som sa zabávala približovaním fotiek. Vedela som, že Melissa píše pre niekoľko známych literárnych stránok a jej práca sa rýchlo šíri po internete. Bola autorkou slávneho článku o Oscaroch, ktorý všetci každoročne uverejňovali na svojich profiloch. Niekedy písala aj medailóny o lokálnych umelcoch, ktorí predávali svoje diela v centre Dublinu, alebo o pouličných hudobníkoch z Londýna. Text dopĺňali nádherné fotografie jej subjektov, ktoré vyzdvihovali ich ľudskosť a osobitý „charakter". Fotografiu som opäť oddia-

lila a snažila som sa na svoju tvár pozrieť nezaujatými očami. Bola okrúhla a biela, obočie ako prevrátené zátvorky, oči odvrátené od objektívu, takmer zatvorené. Dokonca aj ja som videla, že mám charakter.

Odpísali sme, že nám bude cťou, a ona nás pozvala k sebe na večeru, aby sme sa porozprávali o našej práci a spravili dodatočné fotografie. Poprosila ma o niekoľko našich básní a ja som jej mailom poslala tri či štyri najlepšie kúsky. Pod zámienkou, že preberieme, v čom pôjdeme na večeru, sme nakoniec rozprávali len o tom, čo si oblečie Bobbi. Ležala som vo svojej izbe a pozorovala, ako sa vykrúca v zrkadle a kriticky pohadzuje vlasmi.

Keď vravíš, že si sa zamilovala do Melissy... začala som.

Tak tým chcem povedať, že som sa do nej buchla.

Vieš predsa, že je vydatá.

Tebe sa nezdá, že sa jej páčim? opýtala sa Bobbi.

Pred zrkadlom si pridržiavala jednu z mojich košieľ z česanej bavlny.

Čo to znamená? Že ti nadbieha? zisťovala som. Hovoríš to vážne alebo zo žartu?

Spolovice vážne. Naozaj si myslím, že sa jej páčim.

Akože by ste si začali mimomanželský pomer?

Bobbi to rozosmialo. Väčšinou som z ľudí vycítila, či hovoria vážne, alebo len žartujú, ale z Bobbi nie. Nikdy neznela úplne tak ani onak. Preto som sa musela naučiť so stoickým pokojom prijímať tie zvláštne veci, ktoré hovorila. Pozorovala som ju, ako si zhadzuje blúzku a oblieka bielu košeľu. Dôkladne na nej vyhrnula rukávy.

Sedí? zaujímalo ju. Či nie?

Sedí. Vyzeráš pekne.

2

V deň, keď sme šli k Melisse na večeru, od rána pršalo. Sedela som na posteli, písala báseň a robila nový odsek vždy, keď sa mi zachcelo. Napokon som vytiahla rolety, na internete si prečítala správy a dala si sprchu. Z môjho bytu viedli dvere do dvora, kde bujnela zeleň a v najvzdialenejšom rohu sa vypínala zakvitnutá čerešňa. Už bol takmer jún, ale v apríli sa jej kvety žiarivo leskli ako konfety. Páru vo vedľajšom byte sa narodilo dieťa, ktoré občas v noci plakalo. Mala som to tam rada.

V ten večer som sa s Bobbi stretla v meste a spolu sme sa autobusom odviezli do Monkstownu. Opäť nájsť cestu k domu bolo ako rozbaľovať darčekovú škatuľu s vrstvami papiera, pod ktorými sa ukrýva odmena. Spomenula som to Bobbi a tá sa ma opýtala: A toto je už odmena alebo len ďalšia papierová vrstva?

O tom sa porozprávame po večeri, odvetila som.

Zazvonili sme a otvorila nám Melissa s fotoaparátom preveseným cez plece. Poďakovala nám, že sme prišli. Sprisahanecky sa na nás usmievala a ja som si v duchu pomyslela, že takto pravdepodobne víta všetkých, o ktorých sa rozhodla napísať, akoby hovorila: Ty nie si len obyčajný subjekt, ty si môj favorit. Vedela som, že ten úsmev budem neskôr závistlivo nacvičovať pred zrkadlom. Zatiaľ čo sme si vešali kabáty, z kuchyne na nás štekal kokeršpaniel.

Vnútri jej manžel krájal zeleninu. Náš príchod očividne rozrušil psa, ktorý vyskočil na stoličku a brechal desať, možno dvadsať sekúnd, kým nedostal povel, aby prestal.

Obe si dáte víno? spýtala sa Melissa.

Rady, odvetili sme a Nick naplnil poháre. Po našom prvom stretnutí som si ho vyhľadala na internete, sčasti preto, lebo žiadneho iného herca som osobne nepoznala. Hral predovšetkým v divadle, ale nakrúcal aj pre televíziu a film. Pred pár rokmi ho nominovali na nejakú dôležitú cenu, ale nezískal ju. Narazila som na celú sériu jeho polonahých fotografií. Na väčšine z nich vyzeral mladší, vystupoval z bazéna alebo sa sprchoval v televíznej šou, ktorú už dávno prestali vysielať. Odkaz na jednu z nich som poslala Bobbi s komentárom: Vysnívaný manžel.

Melissu som na toľkých fotografiách nenašla, aj keď jej zbierka esejí bola veľmi populárna. Nevedela som, ako dlho je vydatá za Nicka. Ani jeden nebol natoľko známy, aby sa táto informácia objavila na internete.

Takže vy píšete všetko spoločne? opýtala sa Melissa.

Ani náhodou, vykríkla Bobbi. Frances píše. Ja jej ani nepomáham.

To nie je pravda, namietala som. Pravdaže pomáhaš. To len tak tára.

Melissa naklonila hlavu nabok a zachichotala sa.

No dobre, takže ktorá z vás klame?

Klamala som ja. Bobbi mi pri tvorbe nepomáhala, možno iba tým, že ozvláštňovala môj život. Pokiaľ viem, nikdy nič tvorivé nenapísala. Rada prednášala dramatické monológy a spievala protivojnové balady. Na javisku bola lepšia a občas som na ňu úzkostlivo hodila očkom, aby som si pripomenula, čo mám robiť.

Na večeru sme mali špagety s hustou omáčkou z bieleho vína a hromadu cesnakového pečiva. Nick bol väčšinou ticho, zatiaľ čo Melissa nám kládla otázky. Ustavične nás rozosmie-

vala, ale tak, ako keď človeka nútite zjesť niečo, na čo vôbec nemá chuť. Neviem, či sa mi táto silená bujarosť páčila, ale Bobbi si ju očividne užívala. Zjavne sa smiala viac, ako bolo nevyhnutné.

Hoci som nevedela prečo, cítila som, že Melissin záujem o náš tvorivý proces ochabol, keď zistila, že všetka tvorba je iba moja. Túto sotva badateľnú zmenu v jej prístupe Bobbi neskôr určite poprie a to ma hnevalo, akoby sa to už stalo. Cítila som sa odstrčená, akoby ma spoločenská dynamika, ktorá sa tam odkryla, vôbec nezaujímala, ani ma dokonca nezahŕňala. Mohla som sa zapojiť viac, ale hnevalo ma, že sa musím snažiť, aby som na seba upútala pozornosť.

Po večeri Nick odpratal taniere a Melissa sa vrhla na fotenie. Bobbi sedela na parapete s pohľadom upriameným na horiacu sviečku a škrobene sa usmievala. Ja som drepela za jedálenským stolom a dopíjala tretí pohár vína.

Tá pri okne je fantastická, povedala Melissa. Rada by som skúsila čosi podobné v zimnej záhrade, čo ty na to?

Do zimnej záhrady sa vchádzalo cez dvojité dvere z kuchyne. Bobbi nasledovala Melissu a tá za nimi zabuchla. Videla som Bobbi, ako sedí na parapete a smeje sa, ale nepočula som ju. Nick napúšťal drez horúcou vodou. Opäť som ho pochválila za večeru, ktorú pripravil, on zdvihol pohľad a vysúkal: Och, ďakujem.

Cez sklo som pozorovala Bobbi, ako si spod oka utiera mejkap. Mala štíhle zápästia a dlhé elegantné paže. Občas, keď som robila čosi nezáživné, ako napríklad kráčala domov z práce alebo vešala bielizeň, predstavovala som si, že vyzerám ako Bobbi. Mala lepšiu figúru než ja a krásnu nezabudnuteľnú tvár. Tak som sa s tou predstavou zžila, že keď som náhodou v zrkadle uvidela vlastný odraz, úplne ma šokova-

lo, ako odosobnene na seba civiem. Ťažšie som si to predstavovala, keď Bobbi sedela v úrovni mojich očí, no aj tak som sa o to pokúsila. Túžila som povedať niečo provokatívne a hlúpe.

Som tu nadbytočná, tresla som.

Nick hodil pohľad na zimnú záhradu, kde si Bobbi naprávala vlasy.

Máš pocit, že Melissa ju uprednostňuje? Ak chceš, môžem sa s ňou porozprávať.

To je v poriadku. Bobbi uprednostňuje každý.

Naozaj? Mne sa viac páčiš ty.

Pozreli sme sa na seba. Evidentne mi nahrával, takže som sa usmiala.

Áno, hneď som medzi nami cítila akúsi prirodzenú náklonnosť, odvetila som.

Priťahujú ma poetické typy.

Môj vnútorný svet je veľmi bohatý, to mi ver.

Táto poznámka ho rozosmiala. Vedela som, že je trochu nemiestna, ale až tak ma to netrápilo. V zimnej záhrade si Melissa zapálila cigaretu a položila fotoaparát na sklenený konferenčný stolík. Bobbi čomusi sústredene prikyvovala.

Čakal som, že to dnes bude otrasné, ale prebieha to celkom fajn, priznal sa.

Opäť sa posadil k stolu vedľa mňa. Jeho náhla úprimnosť sa mi pozdávala. Nemohol tušiť, že som si na internete prezerala jeho polonahé fotografie, čo sa mi v tej chvíli zdalo natoľko zábavné, až som mu o tom takmer povedala.

Ani ja nie som príliš skúsená v týchto spoločenských konverzáciách, podotkla som.

Tak v tom prípade si to celkom zvládla.

Aj ty si to zvládol veľmi dobre. Dokonca výborne.

Usmial sa na mňa. Snažila som sa zapamätať si všetko, čo hovorí, aby som to mohla neskôr vyrozprávať Bobbi, ale v hlave mi to už neznelo tak zábavne.

Dvere sa otvorili a dnu vošla Melissa s fotoaparátom v rukách. Odfotila nás, ako sedíme pri stole, Nicka s pohárom v ruke a mňa s prázdnym pohľadom. Potom sa posadila oproti nám a zadívala sa do displeja na fotoaparáte. Bobbi sa vrátila a bez opýtania si doliala víno. Na tvári mala blažený výraz a mne bolo jasné, že je opitá. Nick ju pozoroval, ale nič nepovedal.

Plánovala som vyraziť včas na posledný autobus a Melissa sľúbila, že mi pošle fotografie. Bobbi zamrzol úsmev na tvári, ale bolo príliš neskoro, aby nám navrhli, nech ešte zostaneme. Už nám podávali kabáty. Mala som euforickú náladu a teraz, keď Bobbi stíchla, rehotala som sa sama, len tak na ničom.

Prejsť na autobusovú zastávku nám trvalo desať minút. Bobbi nepovedala ani slovo, z čoho som usúdila, že je nahnevaná alebo podráždená.

Bavila si sa? nadhodila som.

Robím si o Melissu starosti.

Čože?

Mám pocit, že nie je šťastná, odvetila.

Odkiaľ to vieš? Hovorila ti o tom?

Podľa mňa im to neklape.

Vážne?

Je to smutné.

Nechcela som jej pripomínať, že Melissu stretla len dvakrát, aj keď som možno mala. Je pravda, že Nick a Melissa nevyzerali do seba zbláznení. Predsa len sa mi z ničoho nič priznal, že sa obával, či večera, ktorú ona zorganizuje, nebude „otrasná".

Mne sa zdal vtipný, namietala som.

Sotva otvoril ústa.

Áno, ten jeho mĺkvy humor bol ohromne zábavný.

Bobbi sa nesmiala. Nechala som to tak. V autobuse sme takmer neprehodili slova, keďže nenútený rozhovor, ktorý som nadviazala s Melissiným vysnívaným manželom, by ju určite nezaujímal, a okrem toho mi na um neprichádzala žiadna iná téma.

Keď som prišla do svojho bytu, cítila som sa ešte opitejšia. Bobbi sa pobrala preč a ja som zostala sama. Skôr než som vliezla do postele, zažala som všetky lampy. Občas som to tak robievala.

/

V to leto sa Bobbini rodičia s krikom rozvádzali. Jej matka Eleanor bola odjakživa citovo labilná a trpela dlhými obdobiami bližšie nešpecifikovanej choroby, čo nahrávalo jej otcovi Jerrymu, aby z rozchodu vyviazol ako preferovaný rodič. Bobbi ich odjakživa volala krstnými menami. Pôvodne to asi robila zo vzdoru, ale teraz to už znelo skôr kolegiálne, akoby spoločne riadili menší rodinný podnik. Sestra Lydia mala v tom čase štrnásť rokov a nedokázala tomu čeliť tak chladnokrvne ako Bobbi.

Moji rodičia sa rozišli, keď som mala dvanásť, a môj otec sa odsťahoval späť do Balliny, kde sa zoznámili. Ja som s mamou zostala bývať v Dubline, až kým som nezmaturovala, a potom sa aj ona vrátila do Balliny. Keď som začala študovať na vysokej, nasťahovala som sa do bytu v historickej štvrti, ktorý patril otcovmu bratovi. Počas semestra prenajímal druhú izbu ďalšej študentke a ja som musela byť po večeroch ticho

a vždy ju zdvorilo pozdraviť, keď vošla do kuchyne. No keď moja spolubývajúca na leto odišla domov, mohla som si robiť, čo som chcela, variť si kávu, kedy som chcela, a všade nechávať otvorené knihy.

V tom čase som stážovala v jednej literárnej agentúre. Pracoval tam so mnou ešte jeden študent, volal sa Philip a poznala som ho z výšky. Našou úlohou bolo čítať haldy rukopisov a písať jednostránkové posudky ich literárnych hodnôt. Tie boli takmer vždy nulové. Z času na čas mi Philip so škodoradostným úškrnom nahlas čítal zlé vety, čo ma vždy rozosmialo, ale nikdy nie pred dospelými kolegami. Pracovali sme tri dni v týždni a obom nám vyplácali takzvané „štipendium", čo znamenalo, že nám v zásade nedávali takmer nič. Ja som si platila iba jedlo a Philip býval doma, takže nám to bolo fuk.

Volá sa to zákon zachovania výsad, povedal mi jedného dňa v práci Philip. Bohatí ťulpasi ako my sa zapíšu na neplatené stáže a plynulo preplávajú do zamestnania.

Hovor za seba, odvrkla som. Ja sa nikdy nezamestnám.

SALLY ROONEY
ROZHOVORY S PRIATEĽMI

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2020
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.
Číslo publikácie 2 278
Zodpovedná redaktorka Lucia Krajíčková
Technická redaktorka Jana Urbanová

Z anglického originálu Sally Rooney: *Conversations with Friends*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Faber & Faber v Londýne v roku 2017,
preložila Kristína Hečková.
Jazyková redakcia Katarína Vilhanová
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač Iva Vodáková – DURABO, Čelákovice

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA